

garantir la cohesió social i les possibilitats de sortir de la greu situació econòmica en la que ens trobem ara mateix.

Aquest és el nostre compromís amb els catalans i catalanes i així continuarem fent, exigint i reclamant polítiques en la línia d'aconseguir que Catalunya pugui sortir de la greu situació econòmica i d'atur en la que es troba.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per a fixar posició i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'honorable diputat, senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers i conselleres. Senyora Arderiu, senyor Maluquer, senyor Carner, invitats tots, siguin molt benvinguts als treballs d'aquest Ple.

Voldria fer una intervenció ben ajustada que segur que els semblarà, penso, procedent. I vull començar, naturalment, per dir el següent: hem enllestit un tràmit parlamentari de notable importància, s'han referit tots els grups parlamentaris, i hem assolit el nostre objectiu, el més important per aquest període de sessions. Conseller Mas-Colell, Govern, tenen vostès, tenim tots aprovat, pràcticament en portes estem, del primer pressupost d'aquest Govern. Moltes felicitats.

I aquest és un tràmit que hem procedit, després en faré una referència a algunes de les paraules que aquí s'han dit. Gràcies a l'esforç de totes i de tots els diputats. I també vull agrair-ho dels treballs del lletrat, el senyor Sol; del gestor, el senyor Zardoya, i de cada grup parlamentari. Jo haig d'esmentar aquí, doncs, la Clara Tarrida, per exemple, o en Pere Martínez, per exemple, i els companys que l'han ajudat. Penso que a més interpreto tots els grups parlamentaris, ho han dit vostès: sense ells la nostra feina seria feixuga, per tant, comencem per donar-los les gràcies als qui ens han ajudat a la comissió i als qui ens han ajudat a treballar en cadascun dels grups.

I, després dels agraïments, fer-los una referència que vostès entendran, amb tota seguretat, i que explica el tipus d'intervenció que avui jo faré. Senyores i senyors diputats, jo he tingut la paciència de comptar els minuts que vostès han intervingut, la paciència i la satisfacció. Exactament, cent deu, cent deu minuts farcits d'arguments. Uns, la veritat, més assenyats que altres, no els ho puc negar, però farcits d'arguments. Jo tinc una intervenció de vint minuts i seria molt complicat que jo tractés de respondre aquest cent vint minuts, i he pensat un altre tipus d'intervenció, he pensat una intervenció centrada en fixar la posició del nostre grup parlamentari respecte al nostre pressupost. I, a més, un segon punt: anem a veure si des d'aquesta cambra, si més no des del nostre grup parlamentari, podem mirar, senyores i senyors diputats de tots els grups, una mica més enllà. Anem a veure si junts podem mirar una mica més enllà.

Estalviaré temps en l'àmbit del context. S'hi han referit pràcticament tots, i jo crec que a més, com que tinc tant d'interès, té tant d'interès pel nostre grup parlamentari que vostès entenguin el que diem, però la ciutadania entengui el que diem, que la situació és molt complicada. Vivim, consellers, diputades i diputats, dies convulsos, d'una autèntica transcendència. I Espanya i Catalunya no queden al marge de tota aquesta situació tan i tan complicada. Mots d'alarmisme? No. Mots de catastrofisme? Tampoc. Mots de realisme? Sí. I per valorar el que és el tret fonamental de la nostra intervenció com a Govern i com a grup parlamentari, coratge per afrontar la situació. És fàcil sumar-se a determinades concessions, legitimades, hi han altres alternatives, ho deia vostè, senyor Boada, i ho deia vostè, diputada Martínez-Sampere, ho deien tots. Hi han altres alternatives, però hem cregut que aquesta alternativa, i ens han de donar el benefici del dubte, és la millor per resoldre els problemes que el país té.

I admetem, senyores i senyors diputats, que ens podem equivocar, però volem dir a la ciutadania que creiem que d'aquesta manera resoldrem els greus problemes que el país té. I assegurem que ens hi deixarem la pell per intentar-ho. Això és el que ha demostrat aquest tràmit parlamentari.

A nivell català, la situació també és important per la seva peculiaritat: dèficit, atur, deute, pagaments... La veritat és que encongeix l'ànima, però hi hem de fer-hi

front, i ho farem des de la perspectiva que millor resolts els problemes. I, evidentment, senyores i senyors diputats, ho fem des de la ideologia, des de la concepció que ens és pròpia.

I ja entendre el senyor Boada que no ho podem fer des de la ideologia que li és pròpia a vostè. Ens asseuríem als mateixos escons i ni vostè ho podria resistir ni nosaltres tampoc. Cadascú al seu lloc! Però ho fem des de la perspectiva que creiem, Boada, com vostè, que resolts els problemes de la ciutadania. Podem estar equivocats, però ho intentem.

I a més crec que ho hem demostrat durant totes les comissions parlamentaries de les que després faré una referència. Ho hem tractat de fer sense posar, de veritat, la morada al retrovisor, de veritat. Inevitablement, sempre hi ha una mica d'això. Encara recordo el Tripartit, set anys d'això. Sempre hi ha una mica d'això, però ho hem intentat, si més no, era la instrucció que els nostres portaveus parlamentaris ens donaven: no poseu l'ull al retrovisor, pensem en el futur. I així ho hem intentat de fer.

Ara, també li haig de dir el següent: vèncer la temptació d'ajustar comptes, no creguin vostès que no costa. Costa, de veritat que ens costa, però ho volem treballar perquè la gent els entengui i dir, escolti, ens hem trobat amb el dèficit, amb el deute, amb els pagaments, amb l'atur, i hem de combatre i tenim una llosa pesada, però ja no hi volem pensar en això, volem pensar en el futur.

Ara, de totes maneres, no em puc estar de dir una cosa, una sola cosa. Diputada, diputat, diputat Sergi de los Ríos, tots vostès, els diputats de l'oposició, han presentat un conjunt de reivindicacions que commou! Dues consideracions: cap autocrítica a fer, cap autocrítica a fer? No, no, no, no, perdoni'm, ja dic que no em puc estar dir-los-hi aquesta consideració. O sigui, nosaltres podem presentar aquí tantes i tantes i tantes i tantes reivindicacions, un munt!, sense una sola autocrítica? O sense una reflexió que diguin: mirin, això que hauríem d'haver fet nosaltres, els toca fer-ho a vostès. Senzill, elemental i elegant. Això que els demanem a vostès ens hagués tocat en part fer-ho nosaltres. Tot això que ens ha demanat el diputat Boada, amb tant d'entusiasme, amb tant càrrega ideològica, i la diputada Martínez-Sampere, i el diputat De los Ríos, no podien posar aquest

entusiasme, aquesta passió, aquest nervi, aquesta determinació a fer-ho durant set anys, i molt particularment els últims dos anys? No ho podien fer-ho, això?

Però, però, però, però, diputades i diputats, he dit que volia mirar cap el futur, no el passat. I només feia aquesta referència. Una última perla, una última perla que aquesta sí que no me la puc permetre. Ha dit el diputat Boada, i això m'ha tocat l'ànima, que som, conseller Mas-Colell, mai l'hagués vist d'aquesta manera, som uns fanàtics del dolor! Diu que la dreta som uns fanàtics del dolor. Pregunta: fanàtics?! Boada, fanàtics? Sense adjectiu i sense cap complement, ni cap comentari, Boada, vostè ens ve a dir aquí que nosaltres som uns fanàtics? Que Déu el perdoni.

(Rialles.)

Que Déu el perdoni i els ciutadans també, que en part només l'han perdonat en part, perquè té la representació que té, petiteta i escarransida, convençut, convençuts com estan... Amb tot el respecte, i qui me'l reclama, amb tot el respecte. Vam parlar precisament d'aquestes coses ahir a la comissió, diputat. I deia: mentre ens expressem dient el que diem. O no és petita la representació d'aquest grup parlamentari comparada amb la dels altres? O es que creu vostè, diputat, que hem d'acceptar inacabablement lliçons una i una altra vegada d'aquells que han estat al Govern, d'aquells que han estat sancionats al vot i que vénen aquí a donar-nos lliçons, que, naturalment, de tot allò que puguem aprendre, diputat Boada, estem interessadíssims en fer-ho.

Dit això, fora. Hem tingut serrells també en un debat, s'han parlat de coses. Recordo el diputat Bertran fent tot un conjunt de consideracions altament interessants. També el diputat Laporta, també el diputat De los Ríos. Vull rescatar-ne una, diputat De los Ríos, una, per passar a la segona part de la meva intervenció. Vostè ha fet una reflexió seriosa sobre el pacte fiscal. De los Ríos, la compartim. Vostè ha dit: escolti'm, patim el que patim, perquè no tenim el que hem de tenir, i això és el que ha de saber el poble de Catalunya. Patim el que patim perquè no tenim el que hem de tenir i no podem tapar-nos els ulls. Les alternatives són una mica diferents, n'hi han de més tenses, aquí s'ha sentit, n'hi han de molt toves, n'hi han de molt... de molt poc decidides, però estem d'acord en el

fonamental. I vull dir aquí, mentre no hi hagi cap diputat que em corregeixi, que pel decurs dels treballs de la Comissió pel Pacte Fiscal en l'àmbit del concert, o el concert en l'àmbit del pacte fiscal, com li vulguem dir, tothom està disposat a això, a parlar-ne. Jo ho agraeixo molt, senyor De los Ríos, i que vostè faci aquest esment. I que a més el fem com l'hem de fer: valents i decidits. No tenim el que és nostre, no tenim el que hauríem de tenir. No tanquem els ulls i batallem per tenir el que hem de tenir i per resoldre els problemes que hem de resoldre.

Primera part enllestida, anem a la segona part. El pressupost del 2011 està enllestit. I tenim pràcticament en portes el 2012 amb el seu pressupost. Ja tenim el 2011 i el 2012. No em referiré als elements que conformaran, òbviament ho farà el Govern en el seu moment, el pressupost del 2012, però hem sentit a dir el conseller Mas-Colell i al president Mas que viuran molt, molt, molt d'aquest plantejament que ens hem vist obligats a fer pel 2011. Volem dir a la ciutadania que treballarem amb la mateixa determinació i el mateix coratge pel pressupost del 2012. Però els volem dir, evidentment, que, diputats i diputades, mà estesa

Fitxer 16

S'han queixat vostès, tots els diputats, singularment, els tres primers diputats intervinents, d'una manca de mà estesa per part del Govern. No la sé veure, no la sé veure la manca de mà estesa. Milà, la manca de mà estesa. No la sé veure. Però, en qualsevol cas, si mirem al futur, diputats i diputades, anem a pensar a veure si el pressupost del 2012 pot ser diferent.

La senyora Martínez-Sampere es queixava, i jo l'entenc, he estat set anys –set anys–, diputada, fent de portaveu a l'oposició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i era difícil per mi i pels meus companys i companyes, quan passava el tràmit parlamentari, comptàvem les esmenes aprovades i ens sobraven dits. Sí. (*Veus de fons.*) Ara, a vostès els sobra tota la mà.

Però, Sabaté, vostè que no hi era, deixi'm que li faci només un recordatori. Any 2010 –any 2010–, aprovades les esmenes de Convergència i Unió, una; ens en sobraven quatre de dits. Resta d'esmenes aprovades: cinc, autoesmenes del

tripartit. Ep, i a nosaltres, diputada Martínez-Sampere, que vostè s'ha exclamat dolguda i jo ho entenc. Quant greu ens sabia, ja ho entenem això. Però jo vaig acceptar les explicacions del conseller Castells quan deia... Em costava, eh?, però quan deia: «Escoltin, hi ha la coherència d'un pressupost, no volem que aquesta coherència trontolli.» El que va dir el conseller Castells, segur que ho pot repetir el conseller Mas-Colell. La coherència com hem entès aquest pressupost no volem que trontolli.

Però això –això–, senyor conseller, estic convençut que pensem igual, no impedeix que, cara al 2012, veiem si podem traduir aquesta voluntat d'acord, aquesta voluntat de pacte, aquesta voluntat de no sentir-se a banda, anem a veure-ho. I nosaltres pensem ja en el pressupost de l'any que ve amb aquests set eixos que han caracteritzat aquest i ja pensar cara el futur.

Dues consideracions sobre el tràmit parlamentari, que no són usuals, però jo les vull fer.

Jo valoro la intervenció de tots els grups parlamentaris. He estat, durant aquest tràmit parlamentari, president de la comissió i els he vist treballar a tots amb empena i amb voluntat de fe les coses i jo vull donar a tots els portaveus i a tots els diputats –Boada, a vostè el primer– les gràcies per l'esforç fet a la comissió. Ha sortit com ha sortit i tenim les diferències que tenim, però ningú posarà en dubte la voluntat per part de tots de tirar endavant els treballs de la comissió i de la manera que ho han fet.

Òbviament, el balanç és diferent per a nosaltres. Hem tingut adversaris, que tant de bo els puguem trucar en el futur amb aliats, i hem tingut aliats, com el PP i el senyor Laporta.

Senyor Laporta, vostè ha fet una intervenció aquí que, des del meu punt de vista, ja li vaig dir el dia anterior, l'honora. Diu: «Jo no estic d'acord amb tot el que vostès diuen, eh? Però vostès demostren tant de coratge que jo els dono suport. Jo no estic d'acord amb l'orientació que vostès plantegen en el seu conjunt, fins i tot, el pacte amb no sé qui m'inquieta» –ha dit això, senyor Laporta, diu– «però jo valoro el coratge d'aquest govern, valoro la determinació d'aquest govern, valoro

l'herència que reben, valoro la situació amb la que es troben, valoro les necessitats de convèncer la gent que aquest és el camí i voto a favor.» Laporta, gràcies.

I el PP ha fet una variant, que sempre el senyor Coto posa amb la seva dimensió corresponent. El senyor Coto té una particularitat, Coto, que Déu li conservi. És la següent: vostè arriba a un acord, però es passa les nou desenes parts de la intervenció quasi –quasi– dient tot allò amb què no està d'acord. Deu ser aquest input juvenil que té, que el temps ja corregirà, però l'important és que estiguem d'acord amb el que estem d'acord. Vostè ha fet un llistat i, naturalment, jo no m'hi referiré. Però també vull donar les gràcies al Partit Popular, al Grup Parlamentari del Partit Popular, perquè ens ha permès tirar endavant aquesta iniciativa que, per nosaltres, era tan i tan important. I remarcar les iniciatives on hem estat d'acord. Són les següents:

Una. Creixement econòmic i igualtat d'oportunitats.

Dues. Suport a les empreses, política de crèdit i avals.

Tres. Defensa de les polítiques socials.

Quatre. Impuls de la Catalunya industrial.

Cinc. L'aposta per l'ensenyament i la formació.

Sis. A totes per la innovació i la recerca.

I set. Reforma de l'Administració.

Aquest és el gruix, aquest el moll de l'os de la nostra política i d'aquest pressupost i el que presentem a la ciutadania, amb la confiança que, amb aquests eixos i aquests pressupostos, començarem a treballar en la línia que fa molt de temps que el país requereix que es treballi.

Voldria dir..., fer la darrera part de la meva intervenció i, sorprenentment, no esgotaré, president, el temps que em correspon. I ho voldria fer... Sorprenentment. *(Veus de fons.)* Si em provoca el gastaré. *(Rialles.)* *(Veus de fons.)* Si no, no. Acabo, acabo, senyora diputada, ja ho veurà.

Jo crec que un debat d'aquestes característiques exigeix enviar un missatge clar a la nació, és del que es tracta. Els he dit, en començar, que no tenia tant d'interès

en entrar en polèmica amb els grups parlamentaris, quant poder enviar un missatge clar.

Tenim un govern... Vostè, senyor Nadal, demanava coses semblants aquest matí. L'he sentit altres vegades que demana coses semblants. Deixi'm que digui que estem molt d'acord amb això, estem molt d'acord per passar a l'acció en aquest sentit.

Tenim un govern en competència. Tenim un govern amb coratge. I tenim un govern que, a diferència d'altres moments de governs anteriors, fem el que creiem que hem de fer, passi el que passi, amb un plat que no és de gust per ningú. Vostè que, Nadal, és un parlamentari experimentat, vostè no creu que ens agradaria un altre tipus de pressupost? No creu que se'ns faria més fàcil la vida si, veritablement, poguéssim tenir un pressupost amb què poguéssim fer front a tor? O és que creu que aquest grup està identificar, anquilosat amb un àmbit pervers d'una ideologia perversa que vol fer mal a la gent? És que hi ha algú que cregui que hi ha un govern a Catalunya que vol fer mal a la seva gent? Volem ajudar la nostra gent. La diferència és: «Com l'ajudem?» De manera diferent a com vostès ho plantegen. (*Remor de veus.*) No parlin, no parlin. Com ho ajudem? Ben senzill. Vostès el que diuen és: «Apugin els impostos.» I nosaltres diem: «Atura l'activitat econòmica.» «Busquin ingressos amb l'increment d'impostos.» «No serveis per la nostra situació.» «Posin l'accent només en polítiques socials.» «Ens carregarem la societat del benestar.» I tenim un model diferent. Ara, el conjunt de la ciutadania ha de saber que això és el que toca i que fem el que hem de fer i que això és la voluntat d'aquest govern, fer el que hem de fer.

Acabo, senyor president, dient el següent. Amb un debat d'aquestes característiques, senyores i senyors diputats, ens podem posar d'acord, crec, que el Parlament ha fet la seva feina, els grups parlamentaris han fet la seva feina i, des dels grups que donen suport al Govern, penso –i els ho agraeixo– que hem obert una porta a l'esperança i a la confiança. Esperança i a la confiança, per a què, ciutadans del país, diputades i diputats? Confiança i esperança per a què? Per vèncer la crisi, per doblegar-la, per crear llocs de treball, per reactivar la nostra economia, per fer d'aquest país un país pròsper, per posar les bases de la nostra

prosperitat i del nostre creixement, i de caminar junts per fer altres coses en la línia que alguns diputats també s'han expressat.

Aquest ha estat el «leit motiv» –el «leit motiv»– i el desvetllament dels diputats i les diputades de Convergència i Unió, fer possible que, avui per avui, el país tingui un bri d'esperança. I, amb un govern amb coratge, amb voluntat política i amb determinació, les coses són més fàcils avui que ahir.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

Senyor Nadal? Sí.

Senyor diputat, ha regalat cinquanta-nou segons.

Joaquim Nadal i Farreras

Que gastaré, en la part que vostè m'atorgui, presidenta, per les al·lusions que m'acaba de fer el diputat Fernández Teixidó amb tanta amistat.

La presidenta

Trenta segons.

Joaquim Nadal i Farreras

Simplement, per dir, senyora president, senyor diputat, que, en tècnica pressupostària i per generar confiança a la nació, no veig en què es diferencien els diners deguts del fons de competitivitat, dels 759, o els 200 de venda d'actius patrimonials que sí que figuren als pressupostos que, ara, votarem.

(Pausa.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, atès que se'ls ha lliurat el dossier del Ple en el qual apareixen les votacions que es faran per a aquest projecte de llei, els proposo que fem les votacions d'acord amb el guió que s'ha repartit prèviament i, per tant, no esmentaré, específicament, els articles ni les esmenes que estem

votant, sinó el conjunt dels blocs de la votació, entenent que començarem de menor a major i que, en cada bloc de votacions, hi ha diferents votacions. D'acord?

Començarem amb les votacions del primer bloc d'esmenes, que són les presentades pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 80 en contra i 3 abstencions.

Passem, ara, a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 117 en contra i 13 abstencions.

Passem, ara, a la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 118 en contra i 13 abstencions.

Passem, ara, a la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 118 en contra i 3 abstencions.

Passem, ara, a la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 128 en contra i

Fitxer 17

...3 abstencions.

A continuació farem les votacions del segon bloc d'esmenes, les presentades pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans.

Farem ara la primera votació.